

4. Отин Е. С. К этимологии названий некоторых рек “анималистского” происхождения / Е. С. Отин // Повідомлення української ономастичної комісії / відп. ред. К. К. Цілуйко. – К. : Наук. думка, 1967. – Вип. 2. – С. 13–27.
5. Отин Е. С. Гідроніми Східної України / Е. С. Отин. – К.-Донецьк : Вища шк., 1977. – 156 с.
6. Федоровский А. С., Барвинский В. А. История края // Природа и население Слободской Украины. Харьковская губерния: Пособие по родиноведению. – Х. : Союз, 1918. – С. 226–260.

Аннотация

Ткаченко Е. Н. Древнетюркская и древнеиранская лексика в топонимии Слобожанщины (этимология некоторых имён: Ворскла – Оскол, Евсуг – Койсуг).

Объектом этимологического анализа, семантической и структурной интерпретации в нашей работе стали некоторые имена собственное (гидронимы, ойконимы) древнетюркского и древнеиранского происхождения (Ворскла – Оскол, Евсуг – Койсуг) в чётко очерченном топонимическом ареале, образованные по определённой словообразовательной модели, имеют географическую семантику и обозначают водные линейные объекты.

Древнетюркский и древнеиранский слой географической лексики рассмотрен как системно организованную совокупность терминов, заимствованных в течение XVI – XVII веков и которые стали основой для формирования названий больших и малых водотоков, а позже – населённых пунктов.

Ключевые слова: лексема, апеллятив, термин, ойконим, гидроним, топоним, название, семантика, значение.

Summary

Tkachenko Ye. M. The Old Turkic and Old Iranian vocabulary in toponymy of Sloboda Ukraine (the etymology of some names: Vorskla – Oskil, Yevsuh – Kojsoh).

The object of etymological analysis, semantic and structural interpretation of our work is some proper names (hydronyms, oikonoms) of Old Turkic and Old Iranian origin (Vorskla – Oskil, Yevsuh – Kojsoh) in a clearly defined toponymic area which are formed on a certain word-formative model with geographic semantics and which denote the water linear objects.

The Old Turkic and Old Iranian layer of geographical vocabulary is considered as a systematically organized set of terms that have been borrowed throughout XVI – XVII centuries and became the basis for the formation of names of large and small water streams, and later – the settlements.

Keywords: lexeme, appellative, term, oikonym, hydronym, toponym, name, semantics, meaning.

УДК 81 (075)

О. М. Ткаченко

ПВНЗ «Краматорський Економіко-гуманітарний інститут», м. Краматорськ

ЛІНГВОКУЛЬТУРОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ МОВНОЇ ХАРАКТЕРИСТИКИ ПЕРСОНАЖІВ КАЗОК БРАТІВ ГРІММ

Реферат. Дана стаття присвячена аналізу лінгвокультурологічних аспектів казкових персонажів братів Грімм, їх образно-асоціативного потенціалу і національного інваріанту сприймання, також як фрагменту мовної картини світу представників німецької лінгвокультури.

Простежено на фоні життя та діяльності казкових персонажів побут народу, особливості того середовища, в якому він існує.

В казках відображаються також релігійні звичаї, місцеві природні умови, трудові процеси; містяться національно-культурні особливості країни. Все це допомагає познайомитись з німецькою культурою та глибше зрозуміти менталітет народу.

Доведено, що казки німецького народу мають величезний лінгвокультурологічний потенціал: свій яскраво виражений національний характер, який показаний за допомогою казкових персонажів.

Ключові слова: *лінгвокультурологічні аспекти, мовна картина світу, національна особистість, мова, національна культура, казка, фольклор.*

Постановка проблеми. Процес взаємодії культури та мови цікавив багатьох лінгвістів здавна. Німецький вчений, лінгвіст та філософ В. фон Гумбольдт визначав, що мова – то є дух народу. Американські філологи (Ф. Боас, Е. Сепір, Б. Уорф) стверджували, що мова виявляється наділеною абсолютною і всеохопною владою. Мова встановлює норми мислення та поведінки, проникає у всі сторони громадського та індивідуального життя людини, визначає форми її культури, супроводжує її на кожному кроці та веде за собою. Нині ці різні та водночас взаємодоповнюючі одна одну точки зору знайшли своє підтвердження та розвиток на сучасному етапі під керівництвом таких видатних лінгвістів як А. Вежбицька, Е.М. Верещагін, В.В. Воробйов [1], Д.Б. Гудков [3], Ю.Н. Караулов, В.Г. Костомаров, В.В. Красних, Е.С. Кубрякова, Е.И. Кукушкіна, В.А. Маслова, Ю.Е. Прохоров, В.Н. Телія, С.Г. Тер-Мінасова та ін. Вони відійшли від однозначності трактування взаємозв'язку мови та культури, оскільки мова – це є інструмент вираження культури, і, водночас, утворення, яке саме впливає на культуру. «Таке розуміння складності лінгво-культурних зв'язків зумовило появу нового напрямку лінгвістичних розробок, в яких головною тріадою є мова – національна особистість – культура, оскільки відношення мови та культури можуть бути зрозумілими тільки в контексті більш широкої проблеми, яку умовно можна позначити як «людина і культура» [5, с. 6].

Актуальність дослідження даної статті полягає в тому, що проблема взаємовідношення понять «мова - національна особистість – культура» не може бути вирішена традиційними засобами і методами лінгвістики. Дана проблема вимагає застосування синкретичних логіко-лінгвістичних, психолінгвістичних, соціолінгвістичних методів дослідження лінгвістики тексту. На наш погляд, і лінгвокультурологія як особливий напрямок аналізу викликана до життя саме такою постановкою питання. Гуманізація сучасної науки про мову висуває на перший план проблеми, пов'язані з комунікативною особистістю, яка говорить і сприймає мову іншої людини.

На рубежі другого та третього тисячоліть інтенсивно розширюються взаємозв'язки та контакти різних країн, народів та культур. Цей процес охопив різні сфери громадського життя всіх країн світу. На сьогоднішній час майже всі етнічні громадськості відчувають вплив з боку культур інших народів. Це виявляється в інтенсивному рості культурних обмінів і прямих контактів між державними інститутами, соціальними групами, громадськими рухами та окремими представниками різних країн та культур. З іншого боку, розширення сфер взаємодії культур і народів робить актуальним питання про культурну самобутність та культурні відмінності. Культурне різноманіття сучасного людства збільшується, а народи, котрі його складають, прагнуть зберігати та розвивати свою цілісність та культурну спадщину. В контексті тенденцій громадського розвитку особового значення набувають вміння визначати культурні відмінності народів для взаємного визнання і розуміння.

Безпосередня взаємодія представників різних культур здійснюється в процесі міжкультурної комунікації, під час якої відбувається активна взаємодія свідомості учасників комунікації. Як відомо, в кожній культурі складається своя система цінностей, яка відображає її специфічне положення в світі. Своєрідність власної культури, як правило, не усвідомлюється і сприймається як щось само собою зрозуміле. Усвідомлення культурних відмінностей настає при взаємодії з представниками інших лінгвокультурних співтовариств, коли виявляється різниця в їх ціннісних орієнтаціях.

Наша стаття присвячена реконструкції системи уявлень, які відносяться до німецьких казок (зокрема, казок братів Грімм), їх мовної та культурної особливостей, котрі, на нашу думку, формують мовну картину світу, а також відображають культурну свідомість німецького народу. У існуючих лінгвістичних розробках недостатньо повно розкрито проблему формування особистістю мовної картини світу за допомогою казкових текстів, зокрема казок

братів Грімм. Казки є одним із безсмертних жанрів фольклору. Вони мають довгу історію існування, складають «базисний пласт культури» та відносяться до «відтворних мовних структур» (терміни В.Н.Телія).

Метою статті є аналіз лінгвокультурологічних аспектів мовної характеристики персонажів німецьких казок.

Вельми значущим культурологічним орієнтиром сучасної іншомовної освіти є одна з галузей знань, яка найбільш активно розвивається останнім часом – лінгвокультурологія. Головним завданням цієї науки є вивчення і опис взаємин мови і культури, мови та етносу, мови та народного менталітету, вона створена на основі «тріади» - «мова, культура, людська особистість». Проблема взаємовідношення мови і культури з'явилася в працях вітчизняних і зарубіжних лінгвістів кілька сотень років тому і, незважаючи на це, не втратила своєї актуальності і в даний час. У 2-й половині ХХ ст. з'являється нова наука - лінгвокультурологія, яка покликана дати відповідь на питання про те, як культура кодується мовою, яку культурну інформацію несуть ті чи інші мовні одиниці, та ін. Лінгвокультурологія - наукова дисципліна, що вивчає процеси і результати втілення матеріальної і духовної культури в живу мову, взаємодію мови і культури. Лінгвокультурологія є частиною етнолінгвістики. Специфіка лінгвокультурології полягає в тому, що вона розглядає взаємини мови і культури в синхронній перспективі.

Теоретичну основу лінгвокультурології складають:

- ідеї В. фон Гумбольдта, представників психологічного напрямку (Х. Штейнталь, А. А. Потєбня), неогумбольдтіанства (Л. Вейсгербер), етнолінгвістики (Ф. Боас, Е. Сепір, Б. Л. Уорф), сучасної когнітивістики (Р. Джекендофф, Р. І. Павіленіс, Є. С. Кубрякова, В. З. Дем'янков, А. П. Бабушкін, І. А. Стернин, Г. В. Бикова та ін.);

- раціоналістична теорія Е. М. Верещагіна і В. Г. Костомарова про кумулятивні функції мови;

- положення В. Н. Телія про те, що мова і культура є формами свідомості, що відображають світогляд людини;

- погляди В. фон Гумбольдта, Е. Сепіра, Б. Уорфа, А. Вежбицкой, О. О. Потєбні, Ю. Д. Апресяна, Н. Д. Арутюнова, Ю. М. Лотмана, Ю. С. Степанова, В. Н. Телія, Н. І. Толстого та інших про сутність культури, про культурно-семіотичні підходи до мовних явищ, про способи вербального кодування культурної інформації.

Поняття «культура» часто осмислюється як світосприйняття і світорозуміння того чи іншого народу, сукупність неспадкової інформації, результат дії законів сенсотворення, система його принципів і результатів, сукупність концептів.

Однак у поняття культури включається не тільки концептуальний аспект, а й семіотичний, який розглядає механізми, пов'язані зі зберіганням знаків і текстів, з їх функціонуванням і перетворенням, з породженням нових знаків і нової інформації. Ці механізми визначають три найважливіші функції культури: акумулюючу (мнемонічну, накопичувальну, що зберігає), комунікативну, генеруючу (креативну, яка породжує).

Отже, культура - це не тільки світогляд і світорозуміння народу, а й сукупність знакових систем, які цей світогляд виражають. Проблема співвідношення мови і культури не знайшла однозначного рішення. Розглянемо основні підходи до вирішення цієї проблеми. Суть першого підходу полягає в тому, що культура впливає на мову, тобто мова відображає зміни дійсності (С. А. Атановський, Г. А. Брутян, Є. І. Кукушкін, Е. С. Маркарян). У рамках другого підходу йдеться про вплив мови на культуру (В. фон Гумбольдт, Е. Сепір, Б. Уорф). Крім цього існує безліч точок зору, в рамках яких мова розглядається як засіб вираження культури (Г. О. Винокур), компонент культури (Ю. В. Бромлей, Є. М. Верещагін, В. Г. Костомаров), частина, спосіб існування культури (К. Леві-Стросс) та ін. Таким чином можна стверджувати, що культура як система в своєму історичному розвитку щоразу постає в новому світлі і змінює свої властивості у ставленні до дійсності. Культура постійно змінюється як об'єкт пізнання, вона щоразу представляє нове джерело інформації.

Фольклор є областю духовної культури. Фольклор відображає народне світосприйняття, в ньому представлені основні морально-етичні цінності народу, те, що прийнято називати його «корінням» або «душею». Фольклор лежить в основі літературної творчості. Фольклорна традиція відрізняється великою стійкістю, вона простежується у творах як класичної, так і сучасної художньої літератури, надаючи їй неповторний національний колорит. Казка, як один

з центральних фольклорних жанрів, є своєрідною скарбницею народної мудрості, а також універсальним засобом передачі народних уявлень про навколишній світ і саму людину, що складають основу національної картини світу. Для казок кожного народу характерні специфічні сюжети, образи, ситуації. Національний характер казок знаходить своє вираження в оцінці подій, що відбуваються в них, в іменах героїв, в традиційних мовних формулах, що супроводжують казкову розповідь [8].

Науковий інтерес до чарівних казок з'явився у XVIII столітті. І.І.Вінкельман, І.Г.Гаман, І.Г.Гердер стали розглядати казки як сховище давніх та вже забутих вірувань, які відображені в древніх символах. Брати Якоб та Вільгельм Грімм почали збирати та записувати фольклорні казки. В їхній збірці «Дитячі та сімейні казки» казка презентується як вияв народної культури. Брати Грімм наполягали на точному запису текстів казок, прагнучі таким чином відтворити своєрідність народної уяви та мову усного оповідання. В примітках до казок дослідники проводили чисельні паралелі з фольклору європейських народів [9].

Згідно концепції Ю.Н.Караулова, «людина живе у світі текстів». Це означає, що мовна особа занурена в інтертекстуальний простір культури, який є частиною лінгво-когнитивного тезаурусу. Один і той же відтворюваний текст (казка) може викликати у представників різних лінгвокультурних співтовариств досить різні образи, асоціації та оцінки. Таким чином, казка в лінгвокультурології відноситься до базових елементів культури: прецедентним текстам та відтворюваним мовним структурам, які мають культурно-детерміновані варіанти інтерпретації.

Національний характер будь-якого народу становить собою цілісну систему, з властивою їй ієрархією якостей, рис, домінуючих у спонуканнях, способів думок і дій, культури, стереотипів поведінки, що властиві для даної нації, в нашому випадку – для німців. Німці є представниками стародавньої європейської нації. За своїм темпераментом німців відносять до флегматиків, їм притаманна холодна розсудливість, витримка в переслідуванні цілей і здатність переносити пов'язані з цим труднощі [5]. Акуратність, практичність, сумлінність, пунктуальність, точність, працьовитість – це найкращі національні якості німців, що відомі всьому світу. Багато хто знає про пристрасть німців до методичності та надмірної педантичності. У німців поняття справедливості має соціальний характер. Дурню з «Казки про те, хто ходив страху вчитися», який відбив у нечистої сили скарб, чарівник наказав: «Одна частина золота - біднякам, інша — королю, а третя частина — тобі». Не у всіх народів в казках існує такий посил до соціальної справедливості.

Стилістична обробка казок братів Грімм не завадила зберегти не тільки старовинні казкові сюжети, а й весь їх лад, композицію, характери і особливості мови. Мова гриммівських казок соковита, насичена різноманітними прислів'ями, приказками, мовними порівняннями. В них збережені властиві народному мовленню висловлювання, образні характеристики, гра слів, типові для казкового стилю повторення, звуконаслідування [6].

Імена – частина історії і культури будь-якого народу. На сторінках народного фольклору живуть численні імена, прізвиська персонажів, які відразу ж переносять слухача в німецьке містечко чи село з характерними для нього побутом, відносинами та традиціями. Для позначення "простакуватої або дурнуватої людини" у німецьких казках використовується ім'я Ганс (зменшувально-пестливе Hänsel (Hans)). Якщо на початку казки він виступає з додатком "дурень", то в кінці її герой виявляється самим розумним і добрим. На сторінках збірки казок зустрічаємо такі німецькі імена, як Ельза, Хайнрих (Генрих), Гретель та інші.

Національна специфіка казок виявляється також в образах героїв. Розглянемо лінгвокультурологічні аспекти мовної характеристики деяких персонажів казок. У німецьких казках - два типи персонажів відьми: "Нехе" (у буквальному перекладі з німецької звучить як "Відьма") і "Ундіна". Німецькі Відьми живуть в охайних, симпатичних, причепурених будиночках. Їхні будиночки зроблені з печива, пирогів і цукру. «So sahen sie, dass das Häuslein aus Brot gebaut war und mit Kuchen gedeckt; aber die Fenster waren von hellem Zucker» Вони передбачувані, послідовні і, звичайно, відповідальні. У неї в будинку завжди чистота, затишок та смачна їжа – все має своє місце, свій порядок. «Da wurde gutes Essen aufgetragen, Milch und Pfannekuchen mit Zucker, Äpfel und Nüsse. Hernach wurden zwei schöne Bettlein weiß gedeckt, und Hänsel und Grätel legten sich hinein und meinten, sie wären im Himmel» [8]. Слід звернути увагу, що мова йде також про білу постіль, а не про піч чи лежанку. Тобто в цих «відьминих» будиночках дуже цивілізований побут. Іншого житла, за розумінням німців, не може бути

взагалі. Все це говорить про менталітет, про національний характер німців. Вони завжди послідовні, точні і акуратні. Цінують комфорт та затишок.

Образ Короля завжди наділений такими рисами як справедливість, чесність та гуманність. Він карає зрадників, крадіїв та шахраїв. У німецькій казці «Братик і сестриця» король наказав відьму і її дочку вести до суду, і там над ними був виголошений вирок. Король у казці «Король жаб або залізний Генріх» король наказує своїй дочці виконати обіцянку, яку вона дала жабеняті (*Wer dir geholfen hat, als du im Not warst, den sollst du nicht verachten* – Тим, хто тобі допоміг, коли ти була в біді, не можна нехтувати). Звичайно ж, в такому образі Короля втілене прагнення німецького народу мати на чолі держави чесного, великодушного правителя, який вболіває за долю простого народу. На сьогоднішній час ми бачимо, що давніше прагнення німців є реальністю [7].

Німці – дуже працьовита нація. Всім відомий вислів «німецька якість». Отже, любов до праці та повага до працьовитої людини є частиною німецького менталітету. В багатьох казках можна зустріти працьовитого, але ж, з деяких причин, бідного героя. «*Es war ein Schuster ohne seine Schuld so arm geworden, dass ihm endlich nichts mehr blieb als Leder zu einem einzigen Paar Schuhe.*» «*Das arme Mädchen musste sich täglich auf die große Straße bei einem Brunnen setzen und musste so viel spinnen, dass ihm das Blut aus dem Finger sprang.*» Але читачеві зрозуміло з перших рядків, що це – позитивний герой, йому співчувають та бажають кращої долі. Народ-оповідач співчуває такому герою, йому часто допомагають гноми, феї або ангели, це співчуття передається й читачеві. У такого героя відповідні мовні характеристики: його можуть називати пестливо, відбір лексичних одиниць проходить таким чином, щоби передати позитивність цього героя, його гарні душевні якості (*Ein Schuster ohne seine Schuld, er hatte ein gutes Gewissen, musste viel spinnen*). У кінці казки такі працелюбні, щирі та добрі люди завжди винагороджені («Сім ворон», «Три орача», «Снігуронька», «Попелюшка», «Братик і сестриця», «Пані Метелиця»: *Das Tor öffnete sich und als das Mädchen gerade darunter stand, Fiel ein gewaltiger Goldregen, und alles Gold blieb an ihm hängen.*). В казках про тварин легко вгадується алегоричний сенс. Звірі, розумні і хитрі, жадібні і люті, слабкі й покірні, наділяються типовими рисами, займають в тваринному царстві кожен своє місце, нагадуючи про відносини панування і підпорядкування серед людей («Вовк і семеро козенят», «Заєць і їжак», «Кішка і мишка», «Вовк і лисиця», «Камбала-риба» тощо).

Деякі герої на перший погляд не мають багато розуму, спочатку з нього можна поглузувати, але ж добре сміється той, хто сміється останнім. Дурень за свої гарні вчинки (доброта, співчуття, щедрість) буде у казці братів Грімм завжди ви нагороджений («Хоробрий кравець», «Золотий гусак», «Чортів замурзаний брат», «Стоптані черевички», «Столик-накрійся, золотий осел і кийок з мішка» та ін.). Але біда тому «дурню» чи мачусі, які є жадібними, злими та егоїстичними. Такі «герої» у законослухняних німців будуть покарані у відповідності до існуючих на той час законів (не виключаючи також покарання смертю). Казки «Пані Метелиця», «Попелюшка», «Рапунцель» та інші є тому яскравим прикладом. «*Als sie aber darunter unter dem Tor stand, fiel statt des Goldes Pech auf sie herunter.*» («Пані Метелиця»). «*Der Mann hatte keine frohe Stunde gehabt, seitdem er die Kinder im Walde gelassen hatte, die Stiefmutter aber war gestorben*» («Hänsel und Gretel») [8].

Отже, казки німецького народу мають величезний лінгвокультурологічний потенціал: свій яскраво виражений національний характер, який показаний за допомогою казкових персонажів. На фоні життя та діяльності казкових персонажів показані життя та побут народу, особливості того середовища, в якому він існує. В казках відображаються також релігійні звичаї, місцеві природні умови, трудові процеси; містяться національно-культурні особливості країни. Все це допомагає познайомитись з німецькою культурою та глибше зрозуміти менталітет народу.

Список використаної літератури

1. Воробьев В.В. Лингвокультурология. / Воробьев В.В. Теория и методы. М., 1997.
2. Герстнер Г. «Жизнь замечательных людей. Братья Гримм». – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.e-reading.club/bookreader.php/73531/Gerstner_-_Brat'ya_Grimm.html
3. Гудков Д.Б. Теория и практика межкультурной коммуникации. / Гудков Д.Б. - М., 2003.

4. Завьялова К.В. «Функционирование прецедентного текста и прецедентного имени: сказка «Золушка» в русской, американской, испанской и венгерской лингвокультурах». – [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.lib.ua-ru.net/diss/cont/217108.html>
5. Иванова С.В. «Лингвокультурологический аспект исследования языковых единиц». – [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.dissland.com/catalog/lingvokulturologicheskiy_aspekt_issledovaniya_yazikovih_edinits.html
6. Игошина О.А. «Лингвокультурологический анализ фольклорного текста при обучении русскому языку иноязычных студентов». – [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.dslib.net/teoria-vospitania/lingvokulturologicheskiy-analiz-folklornogo-teksta-pri-obuchenii-russkomu-jazyku.html>
7. Ким А.А. «О некоторых способах классификации сюжетов и героев народных сказок». – [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://cyberleninka.ru/article/n/o-nekotoryh-sposobah-klassifikatsii-syuzhetov-i-geroev-narodnyh-skazok>
8. Bibin O., Grundkurs Deutsch. Für die Studenten der Fremdsprachenfakultäten. II. Teil. / O. Bibin, Deutsch Grundkurs. – С.-Петербург, 2000. – 207 с.
9. Bluhm, Lothar Die Brüder Grimm und der Beginn der Deutschen Philologie. - Hildesheim: Weidmann, 1997.
10. Campbell, Joseph. Der Flug der Wildgans, - Basel: Sphinx Vlg., 1990. - 286 S.
11. Dinges, Otilie. Märchen in Erziehung und Unterricht. - Kassel: Erich Röth Verlag, 1986. - 243 S.

Аннотация

Е. Н. Ткаченко. Лингвокультурологические аспекты языковой характеристики персонажей сказок братьев Grimm.

Данная статья посвящена анализу лингвокультурологических аспектов сказочных персонажей братьев Grimm, их образно-ассоциативного потенциала и национального инварианта восприятия, также как фрагмента языковой картины мира представителей немецкой лингвокультуры. Прослежена на фоне жизни и деятельности сказочных персонажей быт народа, особенности той среды, в которой он существует.

В сказках отображаются также религиозные обычаи, местные естественные условия, трудовые процессы; содержатся национально-культурные особенности страны. Все это помогает познакомиться с немецкой культурой и глубже понять менталитет народа. Доказано, что сказки немецкого народа имеют огромный лингвокультурологический потенциал: свой ярко выраженный национальный характер, который показан с помощью сказочных персонажей.

Ключевые слова: лингвокультурологические аспекты, языковая картина мира, национальная личность, язык, национальная культура, сказка, фольклор.

Summary

Tkachenko Ye. N. Linguistic and cultural aspects of language characteristics of the characters of fairy tales of the Brothers Grimm.

This article deals with analyses of linguistic and cultural aspects of the Brothers Grimm fairy tale characters, their imaginative and associative potential and national invariant of perception, as well as a fragment of a language picture of the world of the representatives of the German linguistic culture. On a background life and activity of fairy-tale characters the rotined lives and way of life of people, feature of that environment which he exists in. Religious consuetudes, local natural terms, labour processes, are represented in fairy-tales also; there are nacional'no-kul'turni features of country.

All of it helps to become acquainted with the German culture and deeper to understand mentality of people. It is well-proven that the fairy-tales of the German people have enormous of linguistic and cultural potential: the brightly expressed national character that is shown by means of fairy-tale personages.

Keywords: linguistic and cultural aspects, language picture of the world, national identity, language, national culture, fairy tale, folklore.